

**„Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo; nenávidím
povýšenost, pýchu, cestu zlou, proradná ústa.“**

Přísloví 8, 13.

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Červen 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

**Bohoslužby probíhají každou sobotu od 9.30 hodin
v modlitebně na ulici Hřbitovní 366/1, Valašské Meziříčí.
Určeny jsou pro širokou veřejnost.**

Úkoly

- 6.6. – Pokání a odpuštění
- 13.6. – Problémy a nezmary
- 20.6. – Velké pověření
- 27.6. – Do věčnosti

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
6.6.	Petr Chára	František Tomanec
13.6.	Bohoslužba žen, Bohoslužba valašských mužů	
20.6.	Jindřiška Mročková	Hynek Dona -VP
27.6.	Petr Chára	Pavel Pimek

Blahopřání k narozeninám

- 11.6. – Anna Petrovičová
- 14.6. – Jindřiška Mročková
- 16.6. – Hana Jančová
- 18.6. – Ján Petrovič
- 23.6. – Naděa Donová
- 27.6. – Simona Kimlerová

ADRA Klub zdraví informuje

**11.června 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
Martin Ondrášek – „Nordkapp“**

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

- desátek 10063
- **dar pro sbor 11063**
- misie 1063
- 13. sobota 13063
- stavební fond 44063
- sociální fond 20063
- ADRA 222063

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V ČERVNU

13.6. – Bohoslužba žen ve sboru Valašské Meziříčí

- Bohoslužba valašských mužů, kazatelská stanice Lázy

20.6. – Památka večere Páně

- agapě u příležitosti kulatin Soni Mročkové

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc květen

5 Jak studovat Bibli

Ke čtení Bible potřebujeme čas, místo, metodu, motivaci a příležitost k aplikaci. Čtème ji pravidelně, vytrvale, ne příliš rychle nebo povrchně. Studium by měla otevírat, provázet i uzavírat modlitba. Zapisujeme si důležité myšlenky a poznatky. Sdílejme se. Důležitý je výběr textů a použití studijních pomůcek. Písmo je zdrojem rozumnosti. Boží slovo léčí duši a mění náš charakter a život. Nejvyšším cílem čtení Bible je poznání Boha a věčný život. Nedávejme slovům Písma význam, který odpovídá našim vlastním názorům.“

6 Velikáni modlitby

Modlitby mužů a žen ovlivnily nejen je, ale změnily také životy druhých lidí. Králové přicházeli a padali, ale Daniel zůstával jejich rádcem. Navzdory potížím, v ohrožení života, se pravidelně modlil u otevřeného okna. Ježíš, Štěpán, Petr nebo Pavel při modlitbě klečeli, jiní stáli, seděli nebo se před Bohem v úctě poklonili tváří k zemi.

Bůh upřednostňuje oddanost, pravidelnost a stálost v modlitebním úsilí.

Tajemstvím Mojžíšova úspěchu bylo, že neustále prosil Boha o vedení. Opakovaně se v různých situacích přimlouval za Boží lid.

7 Praktická modlitba

Bůh slyší naše modlitby, ale neodpovídá na ně podle našich představ. Není to proto, že nehledáme Boží vůli, máme nesprávné pohnutky nebo skrýváme nějaký hřích? Nepoužívejme okázalé, dlouhé a pečlivě připravené modlitby. Modleme se jednoduše, upřímně,

vlastními slovy. Modlitba by měla obsahovat chválu, vyznání, prosby a díkůvzdání. Pýcha a pocit soběstačnosti jsou překážkou modlitebního života. Měli bychom se modlit sami, s rodinami, ve skupinách a sborovém společenství. Dovolme Bohu, aby učinil v našem životě změnu.

8 Život s vírou

Věřit Bohu znamená být si jist tím, co nevidíme. Každá generace ale namítá: „Kdybychom viděli důkazy, uvěřili bychom.“ Vždy lze pochybovat. Soustředíme se na to, co víru posiluje. Náš stav lze charakterizovat asi takto: Věřím, ale ne dostatečně. Naši duchovní zkušenost a vztah s Bohem by nikdy neměly ovládnout pocity. Mít Ježíšovu víru znamená víru v ospravedlnění skrze jeho smířící oběť. Člověk, který plně spoléhá na zásluhy Spasitele je neporazitelný. Ježíš nám ukázal skutečnou moc víry.

9 Hřích, evangelium a zákon

Hřích nás odděluje, klame, zraňuje, pohlcuje a ničí. Někteří lidé hřích zlehčují jako běžnou součást života, protože si na něj společnost zvykla. Naše myšlenky, motivy, činy i slova zraňují druhé, nás samotné i Boha. Zaměstnávají nás jiné věci natolik, že na Boha nemáme čas? „Zákon o ospravedlnování“ mnozí vnímali jako břemeno. Dnes vnímají lidé jako břemeno Desatero. Bůh dal (jeden) zákon jako „ochranu“ před hříchem (desatero), a (druhý) jako „ochranu“ před následky hříchu, tj. zákon o ospravedlnování.

Ján Petrovič

Besedy Adra Klubu zdraví v květnu

14.5.2026 – Jiří Hanák – „Pomoc v jižní Etiopii“

Dnešním hostem Adra Klubu zdraví byl pan Jiří Hanák, pastor AC a jeden z členů nadačního fondu Nehemia, který pomáhá finančně, prakticky i modlitebně lidem v nouzi především ve státech bývalého SSSR, v Africe, ale i jinde. Společně jsme se podívali na jeho humanitární cesty do jižní Etiopie.

Etiopie je země, která nikdy nebyla kolonizována, ač se o to snažili Italové. Je hrdá na svou nezávislost, svůj letopočet, svůj čas, svých 13 měsíců v roce, své písmo. Pyšní se tím, že jde o prvotní křesťanskou zemi, což pramení ze zvěsti o Etiopanovi pokřtěném apoštolem Filipem, který se navrátil do své vlasti a rozšířil zde křesťanství.

Zde se Nehemia zaměřuje na podporu vzdělanosti i sociální smír mezi křesťany, muslimy a jinými skupinami.

Členové nadace si vybírají především znevýhodněné osoby, jako například ve vesnici Jimma, kde pomáhají lidem nakaženým leprou, které společnost vyloučila a nemají mnoho šancí na přežití. Léky na lepru jsou v dnešní době běžné, ale ne pro

tyt o chudé obyvatele, kteří na ně většinou nemají peníze, a proto je často napadena nemocí celá komunita. Než někdo zareaguje a nabídne pomocnou ruku, jsou mnozí již trvale postiženi důsledky choroby. Dále se Nehemia zaměřuje samoživitelky, vdovy a zapuzené ženy, které jsou vytlačeny ze společnosti.

Nový projekt se rozbíhá ve vesnici Kelo, jeden končí ve vesnici Kofele, pravlasti kávy. Projekt se nazývá „Kozu do každé rodiny“. Získat jednu kozu je pro tyto lidi nesmírným skokem v životní úrovni. Rodina získá mléko, při narození kůzlátek mohou část rozrůstajícího se stáda směnit za slepice, krávu, ovci. Samoživitelky, které dostanou kozu, dávají po narození kůzlátek jedno další samoživitelce.

Nehemia podporuje také „Skupinky společného spoření“. Každý jednotlivec vloží každý měsíc do společné kasy nějaké peníze. Až se nashromáždí větší množství, jeden ze skupiny si zřídí „živnost“ – začne pracovat jako pradlena, otevře si stánek s kávou apod. Skupina spoří dál, aby mohl někdo další zlepšit svůj život získáním práce.

Nehemia se zaměřuje také na misijní projekty, kdy se společně s místními křesťanskými organizacemi snaží působit na muslimskou komunitu nejradikálnějšího směru a přivést je k toleranci a přátelství mezi náboženskými skupinami. Krásným příkladem toho, že se to daří, je skupina radikálních muslimů, kteří 3x vypálili modlitebnu křesťanské církve, ale když se dozvěděli, že spolupracují s Nehemií a budou otevírat školu pro děti, projeví o ni také velký zájem, a jejich vztah se k těmto křesťanům zásadně změnil.

Pan Hanák nás seznámil s typickými jídlý, s obydlím místních lidí, viděli jsme místní dopravu, a také obřad vaření kávy.

Prožili jsme krásný večer s naším hostem panem Hanákem, kdy jsme se nejen dozvěděli něco nového, ale také jsme mohli prakticky pomoci – během besedy se vybraly peníze na zakoupení dvou koz pro některou potřebnou rodinu v Etiopii. Děkujeme panu Hanákovi nejen za vyprávění, ale také za jeho veliké srdce, díky kterému obětuje svůj čas a energii pomoci těm, kteří se nemají tak dobře, jako my.

28.5.2026 – Mgr. Tereza Holasová – „Biblická archeologie ve Svaté zemi“

Ve čtvrtek 28.května jsme v Adra Klubu zdraví přivítali Mgr.Terezu Holasovou, která nám posloužila besedou „*Biblická archeologie ve Svaté zemi*“. Je osobou více než povoláním. Vystudovala archeologii a judaistiku na Univerzitě Palackého v Olomouci a odborně se zaměřuje na biblickou archeologii a archeologii židovských památek. Pravidelně se účastní archeologického výzkumu v Izraeli. Působí v archeologické laboratoři na UP a Vlastivědném muzeu. Její vášní je studium biblických textů, jejich propojování s archeologickými nálezy a popularizace těchto témat.

Paní Holasová nás nejprve seznámila s tím, co je biblická archeologie. Sama se zabývá nálezy z oblasti Izraele, Mezopotámie, Egypta, řeckých ostrovů a Anatólie. Poslední výzkumy prováděla ve starozákonních městech Tel Lachish a Azeka. Vysvětlili jsme si dva směry biblické archeologie – minimalistický, který nevěří v pravdivost biblických textů, a maximalistický, pro který je Bible

spolehlivý zdroj. Také jsme měli možnost porovnat biblickou časovou osu s archeologickým datováním, rozděleným na periody podle materiálů, které se v daném období používaly.

TEL je označení kopce, který vznikl uměle. Na určitém místě vzniklo osídlení, které bylo po určité době zničeno, a na daném místě později vzniklo nové město. To je původ kopcovitých útvarů v Izraeli. Jako

například Tel Lakíš, představitel regionu Šefela, ve své době druhé nejvýznamnější město hned po Jeruzalému. Lakíš znamená v hebrejštině „hořet“, což průzkumy dokázaly – opakovaně zde docházelo ke zničení požárem. I když průzkum města probíhá od roku 1932, prozkoumán je pouze zlomek naleziště.

Každé historické období je znatelné v archeologických nálezech.

Jozue 10, 31.-35.

31 Potom táhl Jozue spolu s celým Izraelem z Libny do Lakíše, oblehl jej a bojoval proti němu. 32 I vydal Hospodin Lakíš do rukou Izraele. Druhého dne jej dobyl, vybil jej ostřím meče i vše živé v něm, stejně jako naložil s Libnou. 33 Tehdy přitáhl Horám, král gezerský, Lakíši na pomoc. Ale Jozue pobil jej i jeho lid; nenechal nikoho vyvážnout. 34 Potom táhl Jozue spolu s celým Izraelem z Lakíše do Eglónu. Oblehli jej a bojovali proti němu. 35 Dobyli jej

onoho dne a vybili jej ostřím meče; vše živé v něm onoho dne vyhubil jako klaté, stejně jako naložil s Lakíšem.

Doba bronzová 3300 – 1200 př.Kr. bylo konfliktní období plné destrukce. Později po uklidnění rozkolů dochází k výraznému rozvoji architektury. Lakíš má 3 chrámy a výstavní palác. Velmi oblíbený je symbol skaraba, který se objevuje všude. Z toho jsou patrné silné vazby mezi Egyptem a Kenánem. Stavby jsou vyhotoveny z nepálených cihel, dřevo je nedostatkové zboží, používá se minimálně. Při vykopávkách se našla řada nádob a zlatých plechů s vyobrazením různých bohů. Je zřejmé, že místní obyvatelé tíhli k modloslužbě, což bylo pro Kenán typické.

Zajímavé je tehdejší vnímání světa – kosmologie. Země patří lidem, okolo je moře, které je chápáno jako místo strachu a chaosu. Nad zemí je nebe, které je „domovem“ Boha, pod zemí je sheol, místo pro mrtvé. Mezi nebem a zemí je klenba s průduchy, odkud padá déšť (v Bibli často zmiňováno), nad klenbou jsou vody.

Tel Lakíš je nalezištěm mnoha textů. Vývoj písma vedl od egyptského, přes proto-sinajské, proto-fénické až po řecké.

Doba železná 950 – 587 př.Kr. je obdobím útoků středomořských národů na místní města.

2 Kr.14, 18.-20.

18 O ostatních příbězích Amasjášových se píše, jak známo, v Knize letopisů králů judských. 19 Když proti němu v Jeruzalémě zosnovali spiknutí, utekl do Lakíše. Ale poslali za ním do Lakíše vrahy a usmrtili ho tam. 20 Potom ho převezli na koních a byl pohřben v Jeruzalémě v Městě Davidově vedle svých otců.

Lakíš je druhé nejdůležitější místo po Jeruzalému. Je místem pro Izraelce a Filištýnské, které Bůh přivedl z Kréty. Vzniká severní Izraelské království a jižní Judské království. Nalezeny byly nádoby z doby vlády krále Chizkijáše, které mají zajímavou pečeť s textem LMLK = lemelech = pro krále. Mohlo jít o nádoby na daně, desátky nebo jídlo na válku.

Mi 1, 13.

13 Zaprahejte do válečného vozu, obyvatelé Lakíše; tady je počátek hříchu sijónské dcery. Vždyť v tobě byly shledány nevěrnosti Izraele!

Vůz byl v tehdejší době obdobou dnešního tanku. Město muselo mít vojenskou posádku.

2 Kr 18, 4.-5.

4 Odstranil posvátná návrší, rozbil posvátné sloupy, skácel posvátný kůl, na kusy roztloukl bronzového hada, kterého udělal Mojžíš a jemuž až do oněch dnů Izraelci pálili kadidlo; nazvali jej Nechuštán. 5 Doufal v Hospodina, Boha Izraele. Po něm už nebyl mezi všemi judskými králi žádný jemu podobný, ani mezi těmi, kteří byli před ním.

V bráně města, která sloužila jako radnice, nádraží, celnice, obchod, byl nalezen kamenný záchod, který nebyl nikdy použit. Král Chizkijáš byl věrný Bohu a povolil jeho uctívání pouze v chrámu v Jeruzalémě. Protože brána sloužila také jako obřadní místo, král do ní dal umístit záchod, aby místo znesvětil.

Sancheríbova kampaň 701 př.Kr. – dobývání Jeruzaléma a Lakíše.

2 Král 18, 13.-14.

13 V čtrnáctém roce vlády krále Chizkijáše vytáhl Sancheríb, král asyrský, proti všem opevněným městům judským a zmocnil se jich. 14 Proto poslal Chizkijáš, král judský, poselství asyrskému králi do Lakíše: „Prohřešil jsem se, odejdi ode mne. Cokoli na mne vložíš, ponesu.“

2 Pa 32,9.-10.

9 Potom Sancheríb, král asyrský, když s celou svou brannou mocí stál proti Lakíši, poslal své služebníky do Jeruzaléma k Chizkijášovi, králi judskému, a k celému Judovi, který byl v Jeruzalémě, se vzkazem: 10 „Toto praví Sancheríb, král asyrský: Na co spoléháte, že chcete zůstat v obleženém Jeruzalémě?“

B10969

Vně města Lakiš se zachovala dobývací rampa, zbytky zbraní, munice do praků. Také kamenná stéla, dnes uložená v Londýnském muzeu, na které je vyobrazeno město obléhané vojáky, z brány utíkají lidé do bezpečí z města pryč. Lakiš padl. Jeruzalém dobyt nebyl.

Dobývání Babyloňany 587 př. Kr

Jr 34,6.-7.

6 Prorok Jeremjáš mluvil v Jeruzalémě k Sidkijášovi, králi judskému, všechna tato slova. 7 Vojsko babylónského krále bojovalo proti Jeruzalému a proti všem zbylým judským městům, proti Lakiši a Azece; z opevněných judských měst zůstala jen tato města.

Lakiš byl zničený, lidé byli zajati a odvedeni do diaspory, nebo zabiti. Ve zbytcích nalezených textů je zmiňován prorok, o němž ale Bible nemluví. Kromě Lakiše byla zničena i Azeka.

Perské období 539 – 332 př.Kr – vládl král Kíros, který vystavěl v Lakiši nový palác

Neh 11, 25.-30.

25 Z Judovců se usadili někteří při dvorcích na svých polích v Kirjat-arbě a v jejich vesnicích, v Dibónu a jeho vesnicích, v Jekabseelu a jeho dvorcích 26 a v Jésue, v Móladě a v Bét-peletu, 27 v Chasar-šúalu a v Beer-šebě a jejich vesnicích, 28 v Siklagu a v Mekóně a jejich vesnicích, 29 v Én-rimónu, v Soreji a v Jarmútu. 30 Osídlili také Zanóach, Adulám a jejich dvorce, Lakiš a jeho polnosti, Azeku a její vesnice, takže přebývali od Beer-šeby až po Hinómské údolí.

Během svých průzkumů byla naše přednášející součástí týmu, který odhalil řadu artefaktů z jeruzalémského chrámu z Chrámové hory. Našli dřevěné ostění, které bylo v chrámu původně osazeno, a později využito při stavbě nových budov mešit.

Nalezena byla zlatá náušnice fénického typu. Zcela jistě patřila někomu, kdo se pohyboval na královském dvoře. Bible hovoří o tom, že v době Davida a Šalamouna byl udržován kontakt s králem Týru, od kterého kupovali vzácné dřevo z libanonského cedru. V této době se mohla náušnice do města dostat. Nalezena byla také nádoba vyrobená z hlíny z Jeruzaléma pravděpodobně v Sábý (800 př.Kr.) s nápisem „kadidlo“. Velice zajímavé jsou olověné destičky nalezené na hoře Ebal, odkud byly podle Bible pronášena prokletí, zatím co z hory Gerazim byla pronášena požehnání. Na destičkách jsou zbytky nápisu

„Bud' proklet ve jménu Jahve“. Tyto destičky byly skenována českým týmem, který spolupracuje na vykopávkách s Izraelskou stranou.

Tereza Holasová se zúčastnila vykopávek také ve městě Azeka. Radost má z nálezů kamene, který původně sloužil k hraní hry podobné našim piškvorkám, později zabudovaný do stavby zdi domu.

Pro archeology nejsou důležité jen samotné nálezy, ale také informace o hloubce uložení, předmětech okolo, složení hlíny apod., z čehož lze vyvodit řadu velmi zajímavých informací.

Součástí archeologického výzkumu není jen samotné kopání, ale také skenování pomocí radiometrických metod, které přináší řadu důležitých poznatků.

Prožili jsme velmi zajímavý večer, kdy jsme se mohli alespoň pomyslně přenést do doby biblických příběhů a na vlastní oči vidět předměty, které možná drželi v rukou ti, o kterých v Písmu čteme. Děkujeme za skvělý prožitek.

Iva Chárová

Společná bohoslužba ve Vsetíně 16.května 2026

Pokud se na Valašsku v některém ze sborů objeví vzácná návštěva, je potřeba využít příležitosti. A to se stalo tuto sobotu – do Vsetína přijel bratr Jenda Majer st., který je s naším sborem velmi úzce spjatý. Proto jsme osedlali své čtyřkolé oře a zamířili na společnou bohoslužbu valašských sborů.

Pokud někteří doufali, že se díky zcela zaplněnému sálu vyhnou aktivní účasti na probírání úkolu sobotní školy, velmi se zmýlili. Marek Wagner pověřený vedením si s tématem „Praktická modlitba“ poradil po svém. Kladl nám otázky týkající se daného úkolu a „hlasováním“ buď s mobilem nebo bez něho jsme odpovídali. Modlíte se každý den? Nebo dokonce několikrát? Kde se modlíte? Jsou naše modlitby pro Boha důležité? Nebo spíše pro nás? Je odříkávání textu modlitba? Jsme zklamáni, když Bůh naše modlitby nevyslyší? Spoléháme na Boží řešení našich problémů, nebo už máme pro Něho připravený „správný“ plán?

Více prosíme nebo více děkujeme? Shrňme si několik základních myšlenek.

Modlitba je neustálým spojením člověka s Bohem. Bůh slyší naše modlitby a odpovídá na ně. Po Božím přiznání Eliášovu víru přemohl strach ze smrti.

Bůh neodpovídá vždy podle našich představ. Není to proto, že:

- 1) Nehledáme Boží vůli, ale svou vlastní
- 2) Máme nesprávné pohnutky;
- 3) Skrýváme nějaký hřích?

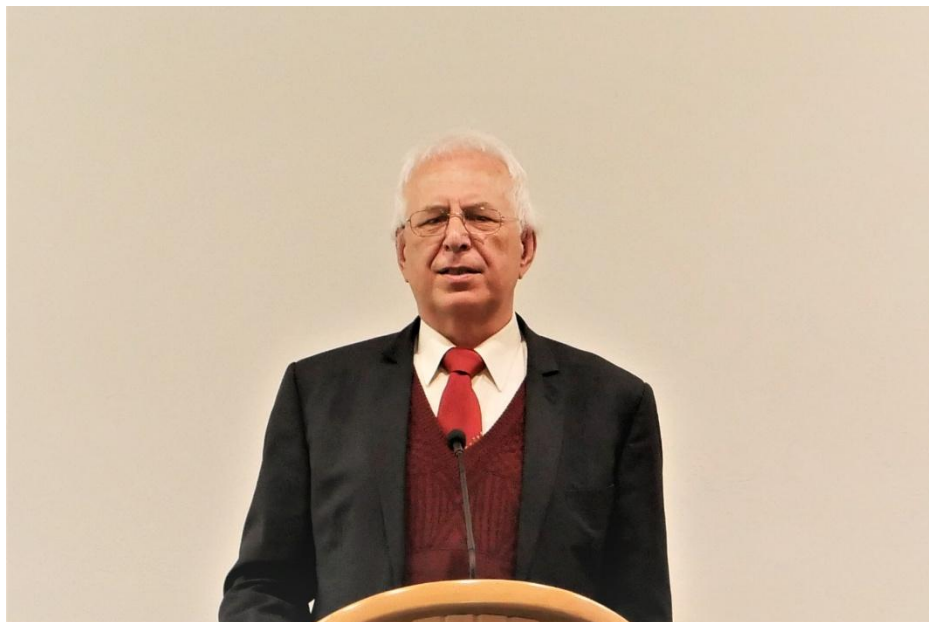
Nepoužívejme okázalé, dlouhé a pečlivě připravené modlitby. Modlit se můžeme jednoduše, upřímně, vlastními slovy.

Modlitba by měla obsahovat chválu, vyznání, prosby a díkyvzdání. Modlit se znamená otevřít své srdce Bohu jako nejlepšímu příteli. Pýcha a pocit soběstačnosti jsou překážkou modlitebního života. Měli bychom se také modlit s rodinami, ve skupinách a sborovém společenství. Při modlitbě dovolme Bohu, aby promluvil do našeho života a učinil v něm změnu.

Před kázáním bratra Jendy Majera st. jsme se mohli nechat unášet krásnými tóny písně, kterou nám zazpívala talentovaná Lenka Kubičiková. A potom už jsme se zaposlouchali do zamyšlení „Jakou hodnotu má člověk pro Boha, jak se Bůh dívá na člověka“. Bratr působí řadu let jako vězeňský kaplan a setkává se s tím, že jeho svěřenci svou hodnotu nevidí. Udělali špatné věci, vykonávají trest. Ale Bůh to vidí jinak. Každý člověk může změnit svůj život, ať udělal cokoliv. Zvládne to však jen díky Ježíši Kristu, díky Jeho působení na naše životy. Bůh s námi neskončil. Stále má o nás zájem.

Audio záznam kázání najdete na našem webu www.valasskemezirici.casd.cz .

Iva Chárová

Valaši a Laši, opět pod jednou střechou

Tentokrát Valaši vyrazili na Lašsko. Přesněji, bratři a sestry valašskomeziříčského sboru církve adventistů sedmého dne opláceli návštěvu bratří a sester z Nového Jičína. Ranní kapky deště dávaly tušit, že kousek za kopcem bude mokro ještě mokřejší. A vskutku. Za hostašovickým přejezdem začalo bubnové staccato do čelních skel a kapot našich vozů v podání množstvím rozvášněných dešťových bubeníčků. Ale bylo to milé, neboť jsme byli očekáváni milými sourozenci v Kristu. Ti nás velmi srdečně vítali na schodech i v předsálí.

Při vstupu do sálu, nově příchozího uchvátila velikost a noblesa tohoto Božího stánku. Ale na rozhlížení nebylo příliš času, neboť ne-valašsky započala bohoslužba, jak by se zde před několika dekádami v tomto sboru řeklo: „Absolut pünktlich.“

Zahájení bylo tradiční a v češtině! I když s dialektem od valaštiny poněkud odlišným. Ale i to je krásné a milé, vždyť jsme mezi svými. Po úvodní písni přicházela společná modlitba, při níž byla mužská část vyzvána k pokleknutí. (Tedy pokud jsou toho schopni.) Pak se již shromáždění rozdělilo do dvou skupin. Jedna zůstala v sále a druhá odešla zasednout ke „kulatému stolu“.

V sále byl vedením a probíráním myšlenek sobotní školy pověřen, bratr Sýkora z místního společenství.

Nastolené téma: „Vztah s Bohem jako hráz proti hříchu.“ Již průvodní myšlenku provázely otázky. Do jaké míry nás hřích provází? Jaký máme k němu vztah? Je-li to odpor až nenávisť k hříchu, tak že jsme schopni nenávidět i své podléhající tělo kvůli věčné recidivě, nebo si v něm libujeme jako Samson v dané době? A jak to, že ho apoštol Pavel řadí ve své 11.kapitole k Hebrejům do zástupu vítězů víry?

Dále se pak téma rozhořelo nastolenou otázkou, nakolik je nám pomocný Zákon a Boží přikázání? Valachům na okamžik připadalo, že v těchto otázkách jsou Laši, jako ryba ve vodě.

Nutno ovšem dodat, že v průběhu sobotní školy vystoupilo několik bratří, poukazujících na onen nepřestávající, každodenní zápas následovníků Krista s hříchem, pokušením a pády. Na to, že i přes naši neschopnost naplnit zákon, máme zde naději. Naději v milost a odpuštění, skrze krev a vítězství našeho Pána Ježíše Krista. Také naději a ujištění, že nás zde nenechá Pán po svém odchodu samotné. Poslal nám Utěšitele, který je připraven být pomocí, silou a nadějí v onom nekonečném zápase. Je připraven nás uvést do svého vítězství nad Zlem.

Druhá část Bohoslužby byla zahájena společnou modlitbou a překrásným vystoupením místního kvintetu. A to za klavírního doprovodu laskavého, milého, pokorného a Duchem svatým naplněného, místního kazatele, Zdeňka Koguta.

Poté byl již vyzván kazatel valašských sborů Hynek Dona, aby vstoupil za kazatelský pult s poselstvím od našeho Pána. Ten ještě před samotným kázáním požádal uvádějící sestru o modlitbu s prosbou o požehnání. A toho se opravdu dostalo mírou vrchovatou a natřesenou, jak bylo možno zažít v následujících takřka padesáti minutách.

Začal vzpomínkou. Před 19 lety s rozdílem několika málo týdnů, jedno sobotní odpoledne byl v tomto sboru uveden do kazatelské služby pro tehdejší štramberský, dnešní sbor v Rybí.

Dále kazatel bratr Dona v podstatě plnohodnotně navázal na téma sobotní školy. A započal netradičně otázkou. „Víte, jak zní první Boží přikázání?“ Odkazuje na Exodus 20,2 a čte: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh.“ To nejslavnější prohlášení k Hebrejům a jejich největší jistota: „Anóchi Adonaj Elochecha.“

Dávám vám zákon, přikázání, ale nenechávám vás v to samotné. Já jsem Hospodin. Já jsem s Vámi, protože Já jsem váš Bůh.

Apoštol Pavel si plně uvědomoval, že ne on, nýbrž Kristus v něm.

Život není růžová zahrada. Přichází těžkosti a někdy bolest. Věřící matka na pohřbu své věřící dcery se ptá: „Proč já, proč zrovna já?“ Účastníci ji utěšovali. Máte naději. Ta bolest jistě přetrvávala, ale nebyla na to sama. Byl zde Pán Ježíš a nenechal ji opuštěnou. Já jsem Hospodin, váš Bůh.

Mám obavy z výšek, pokračuje dále kazatel. Navštívil jsem jako chlapec s mou matkou rodinu ve Stuttgartu. Absolvovali jsme při prohlídce města také výstup na televizní věž s rozhlednou. Po mnoha pobídkách jsem byl přiveden na okraj vyhlídkové plošiny. Jak jsem v tu chvíli byl rád, že je zde zábradlí.

I onen Boží zákon zapsaný v Exodu ve dvacáté kapitole, může být pro nás zábradlím. Zvláště pak na počátku naší cesty do zaslíbené země. Ale je s námi stále ono ujištění, že máme doprovod. Ujištění, že nejsme a nezůstáváme na této cestě sami. Chce s námi jít Otec, Syn i Duch svatý.

Co pro nás vyjadřuje trojandělské poselství? Je to snad jen výhruška pro ty, kteří Zákon nedodržují? Komu je určeno? Nezobecňujme tuto otázku. Hovoří samostatně ke každému z nás. Ale je zde Pán. Ježíš, který přichází s nadějí a

svým evangeliem. Utěšuje a potěšuje nás. Jeho přání je, abychom ono poselství této naděje, nesli dál.

Židovská porodní bába, pokračuje bratr ve svých myšlenkách, byla v Terezíně pověřena úkolem, aby každé narozené dítě usmrtila. Odmítla i pod hrozbou smrti. Ona se více bála Hospodina nežli Hitlerových pohůnků, SS, nebo strážní v lágru. Přicházejí těžkosti, útrapy, a je jen na nás, jak se rozhodneme. Zdali zůstaneme s Pánem a Jeho pomocí, nebo ne. Porodní bába se rozhodla spolehnout na zaslíbení a Pán ji neopustil. On zůstal s ní. A ona nepřišla ani o jedno dítě ani o jednu rodičku. Přežila maraton koncentračních lágrů a kdyby nebyla židovka, byla by prohlášena jako "Spravedlivý mezi národy". Obdobný příběh je zaznamenán v Exodu v první kapitole. Taktéž dvě porodní báby Šifra a Púa přes naprosto jasný rozkaz faraona ve věci likvidace narozených židovských chlapců, místo aby je usmrcovaly, hebrejské chlapce zachraňovaly. Bály se Hospodina více nežli faraona. V trojandělském poselství se hovoří: Bojte se Boha.

Mojžíš byl na tom jako každý z nás, když se setkal s Hospodinem. Dokonce s Hospodinem polemizoval. Měl spoustu poklesků a pádů. Zažil mnoho klopýtnutí. Byl prchlivý. Jeho úder do skály na poušti je toho důkazem a byl za to potrestán. On nebyl dokonalý, jakož i my nejsme dokonalí. Ale vždy záleželo

na jeho konečných rozhodnutích. Kolikrát prosil za svůj národ a nabízel Hospodinu svůj život výměnou za zachování Izraelců. Zde vidíme předobraz Krista.

A přesto, že nevstoupil do zaslíbené země, kterou mohl pouze zahlédnout z vrcholu hory, zjevil se vyvoleným po boku oslaveného Ježíše Krista a Eliáše na Hoře proměnění. Báł se Hospodina, ale miloval jej tak, že se k Němu vždy utíkal a po svých poklescích se k Němu znovu vracel. Věřil v Jeho laskavé odpuštění. V Jeho stálé provázení. Ne jinak tomu bylo i se Samsonem, či Davidem. Žalm 51.

I když chybují v manželství, nenosím květiny v obavách z manželky a jejího vyčinění, nýbrž z lásky k ní. Tak je to i se samotným naplněním Božích přikázání. Ve 23. kapitole II. knihy Mojžíšovy se hovoří o tom, jak posílá Hospodin posla před svým lidem.

Nebudou sami. My jsme také nezůstali sami. Nám Pán posílá Ducha svatého. K Mojžíšovi promlouval Hospodin tváří v tvář. K nám hovoří skrze svého Ducha. Mojžíš měl vystoupit na horu a pobýt tam s Hospodinem. I s námi chce Pán pobýt. Potřebujeme Jeho přítomnost a blízkost i dnes ve 21. století. V Jeho přítomnosti můžeme i mlčet. Prostě s Ním být a pobýt. Mít s Ním vztah skrze Jeho Ducha.

Kázání skončilo. Pisatel tohoto příspěvku byl velmi osloven. A pravděpodobně nejen on, neboť během kázání mnohokrát sálem bylo slyšet tiché, souhlasné amen. Ale pro osobní a objektivní posouzení je možné poslechnout si celé kázání z audio záznamu.

Po kázání nastoupil podruhé úchvatný novojičínský kvintet. Pobožnost byla ukončena modlitbou kazatele bratra Dony a závěrečnou společnou písní.

Avšak tím vše neskončilo. Účastníci byli srdečně zváni na Agapé ke společnému stolu. Zbyla i chvilka na prohlídku modlitebny nejen uvnitř, ale i zvenčí. Budova sboru sama o sobě je upravenou a přistavěnou součástí smutečního domu na bývalém židovském hřbitově. Tento byl značně poničen za Křišťálové noci a následně devastován až do konce II. světové války. Komunistický režim v tom měl naprosto jasno. Hřbitov nechal zlikvidovat. A jak je zaznamenáno, bez připomínek. Není divu, když bezmála 240 židovských obyvatel předválečného Nového Jičína, (Neutitschein), se z koncentračních táborů nevrátil takřka nikdo. A přistěhovalcům po odsunutém německém obyvatelstvu to bylo úplně jedno. Oni své již měli bez práce a zadarmo. Jen prastarý náhrobní kámen, obroušený časem a skromný pomník schoulený v obětí stromů obětem

holocaustu, krčící se za zbytkem hřbitovní zdi, dává tušit příběh a pietu onoho místa.

Pravděpodobně není mnoho obyvatel tohoto města, kteří by byť jen tušili, něco z toho, co je ukryto před zraky kolem jdoucích. Snad jen pod korunami sosen zachované průčelí Bejt tahara, (Dům očisty), může vnímavému něco málo napovědět. O tyto skromné pozůstatky se s úctou, láskou a účastí starají naši

bratři adventisté z Nového Jičína.

Sobota to byla milá, laskavá a požehná. To vše připravené s úsilím a laskavou péčí našich sourozenců v Kristu.

Snad se z našich společných setkání stane tradice. Samozřejmě, dá-li Pán.

Mirek Ešler

Ohlédnutí za ADRAběhem 2026

Ráda bych se srdce poděkovala všem, kteří na nás mysleli při ADRAběhu, který se konal letos ve Valašském Meziříčí v zámeckém parku Kinských. Někteří z vás se zaregistrovali a přišli nás podpořit fyzicky svou účastí, někteří přidali ruku k dílu a doprovázeli seniory na vozíku na akci a procházku, jiní pomohli se stopováním času, focením, úklidem po akci a někteří z vás nás drželi na modlitbách a my to mohli tak s pomocí Boží zvládnout. Děkuji i všem, kteří vůbec projevíli zájem a zeptali se třeba jen, jak jsme to zvládli. 😊.

Byla to opravdu velká akce s velkou přípravou a následným doběhem po celé akci. Něco jako malování pokojů – velké přípravy, samotné malování, které proběhne docela rychle a pak úklid, čištění, stěhování...

Registrovaných běžců bylo letos 136. Kromě toho si pro radost zaběhalo několik účastníků jen tak. I maminka s kočárkem 🛒. Součástí byla také procházka dobrovolníků se seniory – necelá dvacítko klientů + doprovod. Doprovodem byli ochotní mladí fotbalisté, zaměstnanci firmy NXP a firmy

Codaco, kteří se místo běhu rozhodli vzít do rukou vozík a prožít běžecký čas z jiné pozice.

Návštěvníci si mohli vyzkoušet náš nový gerontooblek, navštívit koutek pro děti či stánek městské policie, přilehlý zámek, občerstvit se teplými i studenými nápoji, něčím dobrým na zub a vyslechnout také svědectví našich dlouhodobých dobrovolníků 😊.

Dohromady se celé akce zúčastnilo více než 200 lidí. Tuto akci jsme prožili jako požehnanou a radostnou.

Moc děkujeme za vaši podporu, modlitby, myšlenky 😊.

Lidka Obadalová,
vedoucí DC ADRA
Valašské Meziříčí

„Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“

(Skutky 4,20)

Zase článek o Ukrajině... řeknete si možná v této chvíli.. Jenže ono nejde o ní nepsat. Pokud je náš bulletin něco jako kronika, a pokud má obsahovat naše zkušenosti s Hospodinem, nemůžeme nepsat o Ukrajině. Tedy o našich cestách s humanitární potravinovou pomocí. Protože každá z našich cest je protkána řadou neskutečných Božích zázraků a přiznání se. Posuďte sami.

Je pondělí 18.května tohoto roku. Začínám psát tento příběh, který bych určitě nepsal, kdybyste to po mně chtěli minulý týden. V sobotu 9.května jsme prožili něco, co už sice není tajností, ale psát se mi o tom nechtělo. Ale hned tu následující sobotu, 16.května se stalo něco, co jsem vůbec nečekal, nepředpokládal a co mě velmi vykolejilo. V tom dobrém slova smyslu.

Také nechci, aby tento příběh byl chápán jako něco, co se očekává nebo má napodobovat. Přišel ke mně totiž o přestávce po sobotní škole jeden nejmenovaný bratr a podával mi složenou dvoutisícikorunovou bankovku se slovy – „Tady máš příspěvek na cestu.“ Jak jsem už říkal, nečekal jsem to a velmi mile mě to překvapilo.

Ale začnu od začátku, abyste pochopili, co se vlastně všechno stalo.

Před týdnem, tedy v sobotu 9.5. 2026 jsme měli spolu s Donovými již po třetí jet s potravinovou pomocí na Ukrajinu. V pondělí před touto sobotou jsme naložili naše auta v Hnojníku u Českého Těšína v potravinové bance, odkud jsme odvezli náklad v celkovém množství asi 1,5 tuny. Auto jsem měl potom naložené a zaparkované před sborem. A protože moje žena měla v sobotu kázání ve Vsetíně, jeli jsme spolu naloženým autem na pobožnost, a po společném obědě, na který nás Donovi pozvali, jsme se převlékli a vyrazili přes celé Slovensko směrem k ukrajinskému přechodu Ubla. Cesta byla příjemná, počasí velmi dobré a zdálo se mi, že je všechno v naprostém pořádku. Na hranice jsme přijeli okolo 20 hodiny. Před celní závorou byla fronta asi šesti dodávek, a tak jsme tipovali zdržení v hodinách. Ale slovenský celník si zřejmě všiml osobního auta Hynka, a tak si ho vytáhl z řady a Hynek zase vytáhl nás se slovy, že patříme k sobě. Připravil jsem si tedy svoje doklady, doklady od auta

a také celní deklaraci k převáženému zboží. Zatím jsem ještě vůbec nic netušil. Rozbřesklo se mi teprve, když mi Ivča podávala svůj pas. Teprve v tuto chvíli jsem pojal podezření, že bude průšvih, ale jsem člověk, který tvrdí, že všechno jde, když se chce. Vzápětí jsem s velkou ostudou poznal, že tomu tak není!! Neměl jsem totiž u sebe cestovní pas, ale pouze občanský průkaz. Ale na ten se do třetího světa, což Ukrajina je, nedá vycestovat. Celník byl sice milý, ale jak říkal, i kdyby mě on pustil, další tři kontroly již NE!!

Napadla mně myšlenka, že zůstanu na slovenském území a Ivča dopraví náklad na místo určení sama, ale to nešlo provést, protože přes hranice může přejet auto pouze se svým majitelem. I když máme naši dodávku s Ivčou společnou, psaná je na mně. A celní deklarace byla také na mé jméno a číslo auta.

A tak nezbylo nic jiného než se s Donovými rozloučit, potupně se otočit a vrátit se zpět dalších 500 km domů. Kvůli své bl....i jsem zbytečně ujel 1.000 km a projel prakticky celou 90 litrovou nádrž paliva. Pravdou je, že se mě Ivča v týdnu ptala, zda mám všechny doklady s sebou, a já jako znalý cestovatel

jsem jí odpověděl něco v tom smyslu, aby neučila orla létat, ale na pas jsem si vůbec, ale vůbec ani setinkou myšlenky nevzpomněl. A to jsem si ho nedávno bral i do Mikulova, kdybychom náhodou chtěli zajet do Rakouska, i když moc dobře vím, že tam ho opravdu nepotřebuji. No stalo se tedy to, co se stalo, i když pouze jednou za 70 let. Přece jen to byla velká ostuda a osobně jsem byl na sebe pořádně nazloben!! (*pozn. Ivči – ale odnesla jsem to já*)

Měli jsme v plánu to zase hned otočit. Byli jsme o půl 4 ráno zase ve Val.Mezu. A tak bych vzal pas, natankoval bych a mohli jsme být dopoledne zase zpátky na hranicích. Ale Hynek volal, abychom se nevraceli, že na toto zboží nečeká akutně žádné auto, že se bude skládat v Rudnikovej Huty do tamní školy, kde je potravinový sklad, a není tedy nutné tolik spěchat.

Další plán byl, že potraviny v týdnu odvezu na Ukrajinu sám (Ivča by již nemohla, protože pracuje jako učitelka a nedostala by volno), ale nakonec Hynek navrhl, že sežene na další sobotu opět plné auto, doloží dalších 450 kg potravin a pojedeme zase společně - tentokrát už i s mým pasem. A to se také stalo, i když jsme na hranicích prožili znovu nepříjemné chvíle, jenom už ne naší vinou.

Nesedělo totiž identifikační číslo celní deklarace pro naše auto. Byli jsme již ale odbaveni slovenskou stranou. Na Ukrajinu nás však bez správného čísla nemohli pustit. Ale zpět na Slovensko také ne, protože se potraviny nemohou z Ukrajiny vyvážet. Že jsme je pár minut předtím ze Slovenska přivezli, nikoho nezajímá. A tak se Hynek, který už mezi tím odbaven byl a odjel na Ukrajinské území, musel vrátit pěšky zpět na celnici a celou záležitost vyřešit. Pravděpodobnost, že se to v sobotu po půlnoci podaří, byla nulová. Nepracovala už ani zástupkyně humanitární organizace, která pomoc zaštiťuje, ani úředník, který to celé způsobil. Ale Hynek to dokázal telefonicky zařídit a do půl hodiny jsme již opouštěli hranici a pokračovali v cestě do daného místa. Těžko se to popisuje, ale považujeme to za Boží zásah, protože kdyby se nedovolal a nezbudil příslušného úředníka a paní, a ti nebyli ochotni identifikační číslo v noci mimo svoji pracovní dobu vygenerovat a online poslat na celnici, čekali bychom v celním prostoru asi až do pondělního rána !!!!!!!

Nakonec tedy všechno dopadlo tak, jak jsme potřebovali. Zboží jsme dovezli do Rudnikovej Huty, a šťastně jsme se vrátili zpět do našich domovů.

Na závěr ještě poděkování - **díky Pavle.**

Petr Chára

Připojuji se k tomu, co napsal můj manžel. Okolnosti, které se udály během naší poslední cesty, opravdu vybočují z rámce normálu a jinak, než Boží zásahy, je pojmenovat nemohu. Já jsem jich však na naší cestě viděla mnohem víc, než jen dodané identifikační číslo celní deklarace.

Hynek nemohl podniknout opakovanou cestu svým autem, protože ho musel dát do servisu. Stalo se, že mu své auto ochotně poskytl dlouholetý kamarád a spolupracovník z Pomoci Těšínského Slezska Lumír Svoboda, a i když už nějakou dobu na Ukrajinu nejezdí, byl ochoten nahradit na sedadle spolujezdce naší milou Naděnku a jet s námi. Náhoda?

Plán byl vyrazit až kolem 18 hodiny, abychom na místo určení dojeli v brzkých ranních hodinách, vložili náklad a na otočku jeli zase zpět. Že se to

dá zvládnout už jsme věděli z minulého týdne 😊 . Ale Lumír dorazil už v 15hodin, vyjeli jsme tedy dříve. Cesta ubíhala dobře, ztěžoval ji pouze déšť. S přibývajícím tmou se jelo stále hůře. Již dříve jsem psala o tom, že po Hynkovi by s radostí sáhla nejedna stáj Formule 1, protože jeho rychlost je místy vražedná. Což není s tunovým nákladem za zády, ve tmě a silném dešti moc příjemné. Jedna ze dvou tradičních zastávek, poslední na slovenském území, je vždy v Michalovcích na pumpě Slovnaftu. Tentokrát jsme však nevěděli, jestli ji stihneme, protože otevírací doba je v sobotu jen do 20 hodin. Dorazili jsme 3 minuty před zavíračkou a naštěstí byli obslouženi. Náhoda?

Musím přiznat, že jsem měla v těchto chvílích už dost velký strach. Čekal nás úsek plný serpentýn, lesem, kde se to hemží srnami, jeleny a liškami, které mají nutkavou potřebu přebíhat silnici právě ve chvíli, kdy jede auto. Déšť se změnil v pověstné trakaře. Při výjezdu z Michalovec jsem se modlila ještě usilovněji, než v průběhu cesty. „Pane, prosím tě, zastav ten déšť. Dej, ať bezpečně dojedeme.“ Při pohledu na černou oblohu na všech stranách, na blesky ozařující okolní kopce a při předpovědi počasí pro následující chvíle v této oblasti jsem nedávala vyslyšení svých modliteb ani tu nejmenší šanci. Ale ujeli jsme sotva pár desítek metrů, a déšť ustal !!! Blýskalo se, černá oblaka strašila všude okolo nás, ale nad námi nic !!! Silnice v serpentýnách byla zcela suchá, a až do Rudnikovej Huty, což byly, bez čekání na hranicích, ještě 2 hodiny jízdy, nespadla ani kapka !!! Náhoda?

Po příjezdu na hraniční přechod Ubla jsme pochopili, že nás čekají dlouhé hodiny, které zde strávíme. Před námi čekalo na odbavení několik dodávek převážející gastarbeitery, a ty si celníci vždy „vychutnávají“. Necháávají je čekat co nejdéle a když už je vezmou, musí posádka auta vyložit vše do posledního šroubku. Při pohledu na tyto kontroly si vždy vzpomenu na komunistický seriál „Ve znamení Merkura“ o celnících, kteří rozmontovali auto přejíždějící z nepřátelského kapitalistického sektoru jako hračku z Lega, aby našli nějaký kontraband. To bude na dlouho ! Ale co se nestalo. Lumír vyskočil z auta, svižným krokem zamířil přímo na slovenskou celnici, něco tam chvíli vyjednával, a za chvíli už mával, že máme předjet všechny vozy a dostavit se ke kontrole. Náhoda?

O situaci na Ukrajinské celnici už psal Péťa. Nutno ještě dodat, že s místními celníky nemáme dobré zkušenosti. Buď jsou pod vlivem alkoholu,

nebo jsou dosti „nekomunikativní“. Inu, mají moc, a dávají to znát. Tento večer ale měla službu paní, která byla velmi vstřícná, dovolila nám spojit ji telefonicky s Hynkem, který už mezi tím přešel hranici, a dokonce s námi jednala s úsměvem. To se zatím nikdy nestalo. Náhoda?

V týdnu nás znepokojily zprávy o útocích ruských dronů v této oblasti. Příznávám, měla jsem značné obavy, a to nejen o život. Také z případného opětovného zavření hranic. V pondělí mně čekají maturity, kterým mám šéfovat, a do práce se tedy musím dostat. Opět jsem se v duchu obracela k Nejvyššímu s vroucí prosbou. A je fakt, že cesta byla zcela bezpečná, bez komplikací. Náhoda?

Když jsme přešli z nebezpečné oblasti do hor, říkala jsem si, že už nás

nic zlého nemůže potkat. Vede tudy ropovod Družba a ten si Rusové nerozstřílí. Připravili by se o zisky. Ale člověk míní... Silnice na Ukrajině nejsou zrovna nejlepší. Obrovské díry jsou sice postupně „zalepovány“, ale těžko říct, jestli ty „kopce“ navezeného asfaltu jsou lepší než původní prohlubně velikosti kráteru. Tuto noc bylo obzvláště problematické odlišit díry od kaluží, či mokrých záplat. A tak se stalo, že díky závodní rychlosti druhého vozu

Lumír v jedné z děr prorazil gumu zadního kola. Osádka vozu na to přišla v té nejprudší zatáčce v kopcích. Znamenalo to přeložit všechny náklad do našeho už tak přetíženého vozu, vylovit z kufru rezervu, vyměnit kolo a doufat, že cestu vydrží. To vše ve světle reflektorů našeho Opela. Situace už mně ani nerozhodila, už jsem se ze zoufalství musela smát. Nám snad není souzeno dnes dojet ! Ale podařilo se. A guma zbytek cesty s přetíženým autem vydržela. Náhoda?

Do domu našeho přítele Ivana a jeho ženy Mariky jsme dorazili okolo 2. hodiny našeho času a tedy 3. hodin Kyjevského času. Odhodláni vyložit a jet zpět. Ale Ivan zavelel – dovnitř ! A když jsme vstoupili, čekaly nás rozestlané postele našich milých hostitelů, kteří odmítali diskuze. Bez ohledu na vlastní pohodlí na nás čekali, aby nám umožnili si odpočinout. Náhoda?

Druhý den při snídani se Ivan omluvil, že s námi snídat nebude, protože musí vyřešit proraženou gumu na kole. Ač bylo 7 hodin ráno a neděle, dokázal nemožné. Kamarád v sousední vesnici Ploske, které dominuje nádherný kostel se zářivou modro-zlatou střechou, byl ochotný bez ohledu na čas gumu opravit. A když jsme se po vyložení potravin vraceli okolo kostela zpět k hranici, muž na nás již čekal s hotovým kolem. Ukázalo se, že on i jeho manželka, oba

velmi mladí a sympatičtí lidé, pracovali několik let v Brně a ovládají celkem dobře češtinu.

Kromě opraveného kola jsme hned dostali také pozvání, abychom se při příštím příjezdu určitě zastavili na kafe. Náhoda?

Dále už probíhalo vše bez nejmenších problémů – vyložení potravin, přejezd hranic, cesta domů. Ani to však není náhoda.

Ať si kdo chce co chce říká, vím „komu jsem uvěřila“ a co pro nás na této cestě udělal. Obávám se, že jsem během ní „zavařila“ svými modlitbami nebeskou podatelnu. Andělé museli pracovat přesčas a ve znásobených hlídkách. Už jsem dost stará na to, abych věřila na „šťastné náhody“. Za vším, co se nám přihodilo, vidím Boží zásah, Jeho vedení, Jeho ochranu. Jsem našemu dobrému Pánu vděčná, jak jen to svým člověčím srdcem dovedu. Pro mě byla tato cesta úžasnou zkušeností, kterou musím sdělit dál.

Díky Ti, náš dobrý Pane.

Iva Chárová

Zákon a ...

Určitě jste se již mnohokrát setkali se slovním spojením „zákon a milost“ nebo ve spojení s jiným slovem např. zákon a spravedlnost nebo zákon a víra. Spojka „a“ má v těchto spojeních „protichůdný“ význam a druhé slovo představuje protipól toho prvního. Dnešní zamyšlení se bude týkat slovního spojení „zákon a zákon“. K jeho napsání jsem se inspiroval texty Písma, které byly uvedené v úkolu sobotní školy. Apoštol Pavel používá české slovo zákon jako homonymum v různých významech, a to v několika verších. Z vlastní zkušenosti vím, že při výkladu nebo další citaci myšlenky velmi často dochází k záměně významu a obsahu slova „zákon“ na místě, kde je právě použito.

Nejdříve odcituji texty, které mě inspirovaly.

Ř 3,19-21. ¹⁹Víme, že co **zákon** říká, říká těm, kdo jsou pod **zákonem**, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. ²⁰Vždyť ze skutků **zákona** „nebude před ním nikdo ospravedlněn“, neboť ze **zákona** pochází poznání hříchu. ²¹Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez **zákona**, dosvědčovaná **zákonem** i proroky.

1J 3,4. Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná i proti **zákonu** Božímu, neboť hřích je porušení **zákona**.

Ve čtyřech verších je slovo zákon použito celkem osmkrát ve třech (čtyřech) různých významech. Bible používá slovo „zákon“ celkem ve čtyřech významech: (1) část Písma - pět knih Mojžíšových (2) desatero (3) zákon o ospravedlňování přinesením oběti za hřích (4) zákon o ospravedlňování přinesením Ježíšovy oběti za hřích.

Zkuste se společně se mnou zamyslet nad obsahem sdělení uvedeného v prvním ze zmíněných textů. Myslím, že všichni víme, **co zákon říká** ve smyslu pěti knih Mojžíšových (1). Pokud ne, tak si můžeme otevřít Bibli a pozorně si je přečíst. Ve druhé a páté knize najdeme slova desatera napsaná na deskách zákona (2). Zmíněných pět knih, ale zejména ta třetí, podrobně popisuje, co měli hříšníci udělat, když zhřešili, ve smyslu zákona o ospravedlňování (3). Co zákon říká o ospravedlňování skrze Ježíšovu oběť (4) se ve Starém zákoně přímo nedočteme. Je zřejmé, že význam uvedený pod body (1) a (2) „**být pod zákonem**“ se týká všech lidí žijících na zemi. Každý si může prvních pět knih

Písma přečíst a příkazy vyplývající z desatera jsou (pro lidstvo) platné od stvoření, takže nelze o někom prohlásit, že pro něho není zákon závazný.

Další část textu se týká „**skutků zákona**“. Slovní spojení ve významu „část Písma“ nedává žádný smysl. Rovněž smysl uvedený pod bodem (2), desatero, není spojen žádnými skutky. Krádež, smilstvo, vražda nebo pomluva je skutkem, ale „nic nedělání“ nemůže být a ani není žádným skutkem, natož skutkem, kterým by někdo mohl být ospravedlněn. Přinesení oběti za hřích ale skutkem je. Během tisíciletí bylo takových skutků (obětí) vykonáno a přineseno bezpočet. Alespoň jeden, byť nakonec nebyl završen, stojí za zmínku, a to Abrahamův skutek. O Abrahamovi je napsáno, že „věřil“, a to bylo v danou chvíli více, než skutek zákona ve smyslu významu uvedeného pod bodem (3).

Ze zákonů o ospravedlňování nemůže pocházet „**poznání hříchu**“. K ospravedlnění může dojít až po spáchaném a rozpoznáném hříchu, ne předtím. Je zřejmé, že poznání hříchu umožňuje jedině obsah významu slova uvedeného pod bodem (2) – desatero.

Nyní, jak píše apoštol Pavel, se však něco změnilo. Zjevila se Boží spravedlnost bez **zákona**, dosvědčovaná **zákonem** i proroky. Co bylo předmětem náboženských debat a sporů v prvním století? Kdo byli hlavní aktéři těchto sporů? Jaké argumenty přinášeli mluvčí obou táborů? Nový zákon přináší argumenty jediné hodnověrné bytosti, a tou je samotný Ježíš. Změna, kterou popisuje Pavel, se ho dotkla osobně. Po vzoru Abraháma věrně lpěl na Boží spravedlnosti dosvědčované zákonem i proroky, na dodržování zákona o ospravedlňování, které spočívalo na obětech zvířat. Za svého života (nyní) ale obdržel zjevení o Boží spravedlnosti „**bez zákona**“. Opravdu bez zákona? Ano, bez zákona ve smyslu přinášení zvířecích obětí, ale nikoli ve smyslu uvedeném pod bodem (4).

Je všeobecně známo, že Pavlovy epístoly jsou teologicky velmi složité a náročné na pochopení. Dnešní teologové, učitelé, vykladači či autoři úvah, jako je tato, to jenom komplikují. A tak bude nejlepší, když si uvědomíme jednoduchou pravdu, že ospravedlnění může poskytnout jenom Bůh. „Skutek vesmírného dosahu“ učinil Ježíš na Golgotě. A nyní, (z Pavlova vnímání času), se ukázala Boží spravedlnost bez zákona spočívajícího v přinášení zvířecích obětí za hřích. Porušení (porušování) zákona (desatera) vždy bylo i bude

hříchem, a odplata za hřích je smrt. Ospravedlnění a spasení je z milosti, bez našich skutků. Je to Boží dar. Bible ale také uvádí, že nakonec nebudou ospravedlněni všichni lidé. A je jedno, jestli bude pravým důvodem odmítnutí závaznosti desatera, nebo odmítnutí jediného účinného, Božího způsobu ospravedlnění.

Ján Petrovič

RETRO PŘÍBĚH na červen - Číhající nebezpečí

Bylo už k večeru, krásného, říjnového dne, kdy se dětem ozval hlas paní Speidlové.

„Johnny, Greti, bude dobře, když se podíváte za kravami a přiženete je domů.“ Johnny trhl ramenem a zeptal se: „To už máme jít teď? Zrovna když pozorujeme lupou brouky, pojd' se podívat, mami, to je tak zajímavé. Mají bronzová tělíčka a zelené krovky.“

„Jednou se ráda podívám, ale teď ne, nemám čas, mám spoustu práce,“ odpověděla matka.

„A můžeme si, mami, vzít lupu s sebou? Možná, že cestou najdeme nějaké brouky, máme najít nějaký nový druh do školy,“ zeptala se Greti, „slečna Rosi nám dala za úkol hledat a potom vyprávět, kde jsme ho našli.“

„Dobrá, vezměte si lupu s sebou, ale buďte opatrní, nebuďte tam dlouho, víte přece, že už jsou krátké dny a je brzy tma,“ připomněla maminka.

„Nechceme tam zůstat dlouho, ale doufáme, že budeme moci ve škole vyprávět nějaký zajímavý příběh. A tmy se nebojíme, vezmeme si s sebou našeho psa, Brok nás bude chránit,“ ujišťoval matku Johnny.

Děti zavolaly na rozloučenou a utíkali pryč. Greti držela lupu, kterou kdysi jejich děda používal na čtení. Brok poskakoval před nimi, natahoval špičaté uši a vrtěl krátkým ocasem. Byl připraven okamžitě vyrazit, jakmile by se mu naskytla příležitost k lovu. Johnny měl s sebou svůj prak a cestou zkoušel své umění strefit se do stromů. Zatímco se tak toulali, našli asi tučet brouků a různého hmyzu, ale nic, co by mohli potřebovat do školy. Našli také svoje krávy, které s Brokovou pomocí sehnali dohromady a vydali se na cestu k domovu.

„Ještě je brzy,“ mínil Johnny, „přece jsme chtěli jít k bažinám, myslím, že tam bychom mohli nějakého brouka najít, něco úplně nového!“

„A nebude mít maminka strach?“ zeptala se Greti.

„Nezůstaneme tam dlouho, ale ve škole pak budeme moci vyprávět zajímavý příběh, že jsme byli u močálu. Krávy pošleme napřed domů a my půjdeme k mokřinám, říkám ti, že určitě něco objevíme.“ „Já už ten příběh zrovna slyším,“ smála se Greti a poskočila si. Johnny zastrčil prak do kapsy, aby mohl lépe hledat hmyz a brouky.

Náhle se začala snášet tma a půda začala být mokrá, nebyli už daleko od močálu.

„Johnny, pojd' domů,“ zaprosila Greti, „necítím se tu dobře, bojím se.“

„Mě už to také pohání domů, ale myslím, že není, čeho se bát.“

V tom okamžiku se Brok celý naježil a začal tiše vrčet. Srst na zádech se mu úplně postavila.

„Asi větří nějaké nebezpečí,“ uvažoval Johnny. Obrátili se na cestu k domovu a Greti se tiše modlila, aby je Bůh ochraňoval před nebezpečím a provázal je.

Najednou uviděli na keři klikvy sedět nádherného motýla. Obě děti se začaly bezstarostně honit za tím malým, ale překrásným tvorem. „Ten je krásný,“ zvolal Johnny, „určitě docela nový druh,“ řekl, když se podařilo motýla chytit. Vyndal z kapsy krabičku a motýla do ní schoval, ale Brok začal znovu větřit něco ve vzduchu a celý se nahrbil.

„Mám hrozný strach,“ řekla Greti a začala natahovat moldánky. „Nebreč,“ uklidňoval jí Johnny, „raději zpívej a já se budu modlit, zatímco budeme utíkat.“ Brok se choval velmi podivně. Najednou uslyšeli šramot nad sebou ve větvích stromu.

„Hrůza,“ vykřikl Johnny. Z velké nízko položené větve stromu na ně hleděl pár očí jako plamenné jiskry.

„Co je to, co budeme dělat?“ bědovala Greti.

„Jen zpívej dál,“ šeptal Johnny, „já se budu modlit. Nic jiného nemůžeme dělat než stát a čekat.“ Stáli docela tiše, mimo Johnnyho dech, Brokovo kňučení a Gretin zpěv nebylo slyšet nic. Johnny se modlil, aby jim Bůh poslal záchranu. Nad mokřinou zněl dívčín zpěv:

... při nás anděl Boží táboří,
chrání nás, ať dne je čas,
či když světla noci zahoří...

Zpěv vrátil dětem jistotu, a to zvíře na stromě trochu zarazil. Zpívali dál. Viděli, jak zvíře přilezlo s nataženou hlavou vpřed. Mělo světlou barvu a bylo větší než Brok, v tlamě viděli ostré tesáky. Brok se připravoval k boji a pokoušel se vylézt na strom, zvíře nespouštěl ani na chvíli z očí. To se zvedlo, jeho ocas švihal do vzduchu, vytáhlo drápy a chystalo se na Broka skočit. Greti zavřela oči, bylo to hrozné. Johnny se modlil a všechno pozoroval. Zvíře skočilo, ale pes uhnul.

Najednou zazněly výstřely z pušky, zvíře sebou zazmítalo a těžce dopadlo na zem. Ale i Brok zaskučel a upadl. Obě děti se rozplakaly vzrušením. Ještě se ozval výstřel a bylo ticho.

Vtom děti spatřily svého otce s puškou, přicházel k nim, ale oni se nemohli probrat z leknutí.

Pan Speidl se sklonil k psovi a prohlédl ho. Uviděl, že ho zasáhl první z výstřelů.

„Ty starý dobráku,“ mluvil nad ním, „chránil jsi děti a položil jsi život.“

Když se děti uklidnily, vydaly se s otcem k domovu. Nesli psa a děkovali Bohu za záchranu před pardálem.

Když přišli domů, Johnny se zeptal: „Jak to, že jsi nás, tati, hledal?“

„Krávy přišly domů bez vás, to mě znepokojilo, tak jsem se po vás šel podívat,“ vysvětloval otec. „A jak to, že jsi měl pušku?“ vyzvídal Johnny. „Šel jsem napřed bez ní, ale něco mi říkalo, abych ji vzal, tak jsem se pro ni vrátil.“

„Ale jak jsi nás, tak rychle našel?“

„Slyšel jsem Greti zpívat a její hlas byl divný, ozýval se v něm strach, tak jsem pospíchal. Když jsem se přiblížil, viděl jsem všechno a hned jsem věděl, co se děje. Viděl jsem, jak se pardál chystal ke skoku, připravil jsem si pušku a pak vystřelil.“

„Ale byl to hrozný pocit,“ otřásla se Greti.

„Nepamatuji se, že by se tu v okolí vyskytoval nějaký pardál. Co tu bydlíme, a je to už šest let, žádného jsem tu neviděl. Jsem rád, že tento už je po smrti,“ řekl tatínek.

Když seděla rodina u večeře, našel Johnny v kapse krabičku s motýlem se sametovými křídly. Příběh o pardálovi mamince dopodrobna vyprávěli, ale na motýla se docela zapomnělo.

Květa Tyšerová (převzato z retro dětské knihy „Vesele i vážně“)

Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford, přeložil Ján Petrovič

113

Pro mou manželku

You are Nicole;
and that is the song of heaven to
my ears.

As your name proclaims,
the victory of people is in you.

When the generations hear of the
one
who held all my love in her infinite
heart,
they will rejoice.

They will long to be more like you
and so they will find the strenght
to be more like themselves.

Don't be ashamed when you hear
me sing
your beauty to the world!
I know that you never seek the
spotlight;
but how can I not sing
of what is loveliest in all the
Universe?

I am a poet;
my pen moves of its own accord.

Jsi Nicole;
a to je píseň nebes pro mé uši.

Význam tvého jména je
„Vítěz mezi lidmi“.

Když generace uslyší, že ty jediná
jsi naplnila své nekonečné srdce
veškerou láskou ke mně,
budou se radovat.

Budou toužit být ti více podobní
a tak najdou sílu
být více než sami sebou.

Nestyd' se, když mě slyšíš zpívat
o tvé kráse pro svět!
Vím, že nikdy nehledáš pozornost;
ale jak bych nemohl zpívat
o tom, co je nejkrásnější v celém
vesmíru?

Jsem básník;
Moje pero se pohybuje samo od
sebe.

You may not have asked to be my
Muse,
but you are.
My voice cannot be silent.

You bring life into my universe.
You are the joy of my heart.
You are my beloved Other
that I always yearn for.

Možná jsi nechtěla být mou
Múzou,
ale jsi.
Nemůžu zůstat potichu.

Vnášíš život do mého vesmíru.
Jsi radostí mého srdce.
Jsi mé milované druhé Já
po kterém vždy toužím.

Pravnice

Nová píseň Mirka Ešlera

1. Po mladně kráčet, to bych tedy chtěl.
C mi#7 A6 A A6
C mi#7 A6 A A6
Asi by mně tady každý zavládl.
A A7 G#7 G7 F#7
Schnopnosti mít, jako měl náš Pán,
#7 D A
nechtěl bych tady, bážlivý a sám.
 2. V Pravnici nestát, hrůzu tajit dech.
Nevídet vlny a vyrazit vpřed.
Chybi mně víra v Tobě zůstat stát,
vidět jen Tebe, vědy na každý pád.
 3. Po světě chodit a rozdávat smích,
naději v život s Pánem v nebesích.
Po světě chodit, nepřestát se smát,
jak to mám dělat, vědy se Pána ptát.
 4. Milovat lidi, a ne tento svět.
Pomáhat slabým, nevracet se zpět.
Vědy v tom je láska, příkladem jsi Ty,
naplnit odkaz Tvou dobrotu.
 5. Samotný ovšem nedokážu nic.
Bez Tvého Ducha, chlápek z Nemarnic.
Bez Tvého Ducha, nepohnu se dál,
ať bude tulač, nebo třeba král.
 6. Tady mne máš, Ty víš, jaký jsem.
V zahrádách Tvých, věrným dělníkem.
Naplnit vůli Otce v nebesích
a ve Tvé moci, službou dále žít.
- Op:** V Pravnici nestát, hrůzu tajit dech.
Nevídet vlny a vyrazit vpřed.....

EKUŠPACÍR Č.3 / 2026

Bystřička

Neděle 7.6.2026 ve 14 hod.

trasa: hotel Klenov - (po modré značce) zřícenina Klenov
- Svantovítova skála - (neznačeno) Štípa - kníže
Svatopluk - Pod Vršky - údolí Bradného potoka - hotel
Klenov

KONTAKT

cprvalasskemezirci@ado.cz
tel. 733 741 636

Zamyšlení laických (ne) kazatelů

Jak ten čas letí..... Ještě "nedávno" jsem vozila Radovana, staršího vnuka v kočárku a teď už má 16 roků, ještě "nedávno" jsme jeli do Vítkovické nemocnice, když se narodil Toník a už má 12 roků. Jsou to 4 roky, kdy k nám přišel kazatel Zdeněk Kogut a teď v červnu bude střídání kazatelů..... A tak bych mohla pokračovat ve výčtu všeho možného hodně dlouho. Ale jednou skončí loučení, skončí čekání na cokoliv. Jen my starší si povzdechne - jojo dřív jsme byli mladí a krásní, teď už jsme jenom krásní. A nebo - vidím to na vnoučatech, vnoučata rostou, my se scvrkáváme do země. A nebo znáte ten vtip jak se baví dva chlapi a jeden druhému říká: víš jaký je rozdíl mezi miminem a starým člověkem? Nevím, jaký? žádný. Oba mají plenky a nemají zuby. 😊 A tak mně v té souvislosti napadá Frantíkova písnička kde se zpívá - naše tělo chátrá...

Škoda, že ji neumím celou (zřejmě to bude tím, že mi chátrají mozkové buňky 😊),ale je výstižná. V závěru pak je něco o tom že i když tělo chátrá, máme naději, která nás drží nad vodou... A je to tak. Dneska mně bolí kotník, jindy koleno nebo rameno, ale to jsou malé věci oproti věčnosti. Tam to bude prima, už se na to těším. Tak honem, " sbalit kufř", připravit se a pak

už jen čekat na odpověď po zavolání Jana: Přijď brzo. A odpověď Pana Ježíše; jistě přijdu brzo. Amen. Ale kdy se naplní ono " Brzo" to nikdo neví. Proto je třeba být připraveny a v pohotovosti.

Dana Klečková

Písničky s příběhem

Č. 127, 204, 235, 257, 285, 286, 294, 334

William James Kirkpatrick (27. února 1838 – 20. září 1921) byl americký hymnický skladatel irského původu. Získal hudební vzdělání od svého otce a několika dalších soukromých učitelů. Vyučením byl tesař a v letech 1862 až 1878 se věnoval nábytkářskému průmyslu. Toto povolání opustil, aby se zasvětil hudbě a působil jako hudební ředitel v metodistickém kostele Grace ve Filadelfii.

Kirkpatrick sestavil asi sto sbírek gospelových písní; jeho první, *Devotional Melodies* (1859), byla vydána, když mu bylo pouhých dvacet jedna let. Mnoho z těchto sbírek bylo nejprve vydáno nakladatelstvím John Hood Company a později Kirkpatrickovým vlastním nakladatelstvím Praise Publishing Company, obě ve Filadelfii.

Kirkpatrick se účastnil mnoha táborových setkání pořádaných metodistickými církvemi. Často vedl hudební část setkání a požádal o pomoc sólisty a další hudebníky, aby vystoupili pro účastníky. Během jednoho z těchto setkání ho zarmoutilo, když pozoroval sólistu, který zahrál požadované písně a pak odešel, aniž by zůstal poslouchat kazatele. William se obával, že tento mladý muž Krista

doopravdy nezná, a tak se začal modlit, aby se Bůh nějakým způsobem zmocnil sólistova srdce. Jednoho večera, když se modlil, se mu v mysli začala tvořit píseň. Rychle si poznamenal text a požádal sólistu, aby ji ten večer zazpíval. Text písně mladíka přesvědčil a on nakonec zůstal a poslouchal poselství. Když kazatel na konci večera pronesl výzvu k oltáři, sólista vstal, šel dopředu stanu a přijal Ježíše do svého srdce. Text písně, který tak dojal tohoto mladého muže a mnoho dalších lidí poté, zní: „*Bloudil jsem daleko od Boha, teď se vracím domů; příliš dlouho jsem kráčet po stezkách hříchu, Pane, vracím se domů. Vracím se domů, vracím se domů, už nikdy se nebudu toulat; otevři nyní svou náruč lásky, Pane, vracím se domů.*“ Píseň „*Pane, vracím se domů*“ byla založena na příběhu o marnotratném synovi, který se nachází v Lukášovi 15.

Křesťanský vtip – Ameňák

